

מסורת הש"ס

(א) מנחות ד: דים פ"ד מ"ב מבחלתא בא פרי"א. (ג) פסחים עג: ע"ן שס, (ג) מנחות דב, (ד) וליקרא ו'א, (ז) זבחים ד: וס"ג, (ז) לקמן ד: מנחות ג, (ז) לקמן ד"ה, (ח) ע"ן בליקוט'ס לקמן לא, (ט) פסחים סד, (י) ז"ע דלקמן בגמלא רח"ה לייק' כן ממלת כשרין ודמי דילמא ה"א כדלמא כ"י ואי"מ מפסול'ס יוכל לתמוע ג"כ:

גליון הש"ס

פתי"ן חזין מן הפסח. ע"יין מנחות דף מה ע"ב מוס' ד"ה כנשי: וכן משמע ק"ל מרש"י (דק"ס). מוס' ד"ה כל ובר' ובפ' המפיקר פירשתי: ע"יין לקמן דף ד' ע"ב מוס' ד"ה מתעבה ודף מה ע"ב רש"י ד"ה כזן שזמן ובמנחה דף ב ע"ב רש"י ד"ה אלל ממשנה דמינכנלא ובפסחים דף כג ע"א מוס' ד"ה ר"מ סבר ויכולין דף טז ע"א מוס' ד"ה אלל זביח:

שינויי נוסחאות

[א] מיתוב שלא ע"ה לילא כמכני היר, וכן לילא מנחות ב' ע"א, וכן משמע ק"ל מרש"י (דק"ס). ועי' אוח כב: [ב] מיתוב פסול שלא לשמו מקנות, חלקן מן הלכך (ד"ב). אלל כמכני"ה כני' כדפס וז"מ כשעמ"ק ודבעי' ד"ה הפסח: [ג] כגמ' שס [ד] מיימי רק סוף' דקדק בוד יבדיו לה: [ה] ד"י כלן ספ"ד ומס"ד לשם גבוה: [ו] י"א וברחמי פליגי בגבוה ונמוך או כשרין ולא ע"ה קאמר ובגמזך הוא דפליגי (ג'יגון וע"פ דק"ס): [ז] י"א פ"י אס ו'ן לבדה (ד"ב): [ז] לבדור אחריה (כ"ה): [ח] כניזי גר' לישנא, והיא כהיא חלתה ע"כ: [ט] כגמ' שס [י] ויכולה, וי"ל כולה ממני דק' פירקין (ד"ב): [יא] גמזי טקף דמיא דשלא לשמן דמתי' דקתי' אלא שלא ע"ה, אבל חזק ובר: [יב] הניסל'ס פלפנינו מתוקנת ומנומרת, ועי"ן צ"ק ח"י' ושאר מפרשים, וז"י טקף ולחבי' גמי פריך בפירקין כ"י מנא לן דהא מיימי ברו' היר. והמפרשים נתקששו ג"י: [יג] אונס כספר ע"ק' כמכ שיהא הניסל'ס הניסל'ס ע"כ: [יד] י"ל לשם (באח"ס): [יז] י"ל ארבעה, דהא לשני' בעלים לא מיר' הקטף (ד"ב): [יח] אימוריו (ד"ה): [יט] מיר' משום דרשני' בעלים [כ] לא שייך כ"י, והסבר נתקח (ד"ב) בשם ס"י): [כא] בשעתה בעבודה הראויה לה לאותה מחשבה (ג'יגון שזן בש"ח לקמן ד' ע"ב): [כב] דקספ' בגליון י"א בגמזך (ד"ב) (ד"ה): [כג] וי"ל ללפ"ן א"ן מיר' להגות משמע וכו' כשנתייחס (ד"ס): [כד] י"ל שישמעון (ד"ב): [כה] כד"י בפרק ג' ולי', וי"ל דחולין מקומות כן בתיק התכלה: [כז] כ"ה הני' כמ' מנחות. ולפניו לילא: [כא] י"א כיון דרני' כשלמים (כ"ה): [כב] כש"מ י"ב ובמ"ק ג"ג מאי אלא. ועי' לעיל אוח א':

ליקוטים

אלא שלא ע"ה לבקלי'ם, ד"ל הרמב"ם בפ"ה המנחה, וד"ל שמואל בבלי'ם תבין שאינו מדבר אלא על הקטבת שיש להן בעלי'ם ודעיים אומנות בגלות הציבור אין פוסלת אותן שחיטה שלא לשמן, שכך אמרו רז"ל קרבנות הציבור סבין מושבות לכמות שהן. כנ"ל. ותמוה לי, הא להודא מבואר בסוגין דף ד' ע"א דשינוי קודש ישנו בכיבור כבחידי אלא דשינוי בעלי'ם לא שייך בקרבן ציבורי דכולם בעלי'ם, וכל'ם נכרי'ם לא פוסל לדבועין תביון ודמיון דיהיה. וכן ע"י הרמב"ם פט"ו מפסחים ע"ג. ועי' במהרש"א ביצה דף ב' ע"ב ד"ה בפירש"י, ונקט גמי פשוטות דבקרבן ציבור אין בו דין שלא לשמן, ובמחכ"ז אינו

בַּל הַזִּנְחִים שֶׁנִּזְנְחוּ שֶׁלֹּא לָשֵׁמַן. שֶׁנִּשְׁחַט עוֹלָה לֹשֶׁם שְׁלָמִים: **כָּשִׁים.** לִזְרוֹק דָּמָן וּלְהַקְטִיר אִימּוּרֵיהֶם וּלְאֲכֹל אֹת הַנֶּאֱכָלִין אַע"פ שֶׁמִּזְנוֹתָן לִשְׁחֹטָן לָשֵׁמַן כְּדִילְךָ בְּגִמ' [ד.]: **אֵלָּא שֶׁלֹּא עָלוּ וכו'.** וְרִיךְ לְהַבִּיא אַחֵר לְחֻבְתּוֹ אוֹ לְגַדְרוֹ ויִשְׁחַטְנוּ לָשֵׁמוֹ: **חוֹץ מִן הַפֶּסַח**

והטעמא. שהן פסולין לגמרי ויליף לה בגמ' [ז.]: **הפסח בזמנו.** [פסולין] ב־שֶׁלֹּא לָשֵׁמוּ כֹּל זֶמֶן שְׁחִיתוֹ דִּהִינּוּ מַחֲלוֹת הַיּוֹם שֶׁל עֶרֶב פֶּסַח עַד הָעֶרֶב אֲבָל קוֹדֵם לָכֵן וְאַחֵר מִכָּאן קִיִּימָא לֵן (לקמן דף ז.) דפסח כשאר ימות השנה [שלמים] הוא וכל דינו כשלמים ואמרין לעיל דשאר זבחים כשרין שלא לשמן ובגמ' [ס.]: יליף לה מקראי: **אף האשם.** כדמפרש טעמא ואולי: **הנשחטין לשם פסח.** כל שאר זבחים שנזנחו צ"ד צניסן לשם פסח או שנזנחו לשם חטאת ככל זמן פסולין כי הירי דליניהו פסולין לשם אחרים. ובגמרא [פ.]: יליף טעמא דאחרים לשם פסח כצרייתא: **שמעון אחי עזריה.** על שם שעזריה עסק כפרקמטיא וסיפק לזריכי שמעון אחיו כשעה שהיה עוסק בתורה והתנו צניינהו שיהא חלק לעזריה כשכר תלמודו של שמעון כדאמרין פסוטה (דף כה.). אס יתן איש את כל הון צימו וגו' [ג. (שה"ש ח)] לא כשמעון אחי עזריה לפיכך נקרא על שמו שלמד על ידו: **שחטן.** לשאר זבחים [ה] לשם גבוה מהן כשרין כדמפרש ואיל. ובגמרא (לקמן דף יא): **יליף לה ומפרש להאי כשרין אי כשרין** [ועלון] קאמר ובתרתיה [ה] פליגי אי כשרין ולא ע"ה קאמר ובגבוה ובגמזך לגמרי: כזור ומעשר בהמה נמוכין משלמים כדאמרין צ"פ כל התדיר [א] הניסל'ס פלפנינו מתוקנת ומנומרת, ועי"ן צ"ק ח"י' ושאר מפרשים, וז"י טקף ולחבי' גמי פריך בפירקין כ"י מנא לן דהא מיימי ברו' היר. והמפרשים נתקששו ג"י: [יג] אונס כספר ע"ק' כמכ שיהא הניסל'ס הניסל'ס ע"כ: [יד] י"ל לשם (באח"ס): [יז] י"ל ארבעה, דהא לשני' בעלים לא מיר' הקטף (ד"ב): [יח] אימוריו (ד"ה): [יט] מיר' משום דרשני' בעלים [כ] לא שייך כ"י, והסבר נתקח (ד"ב) בשם ס"י): [כא] בשעתה בעבודה הראויה לה לאותה מחשבה

(ג'יגון וע"פ דק"ס): [ז] י"א פ"י אס ו'ן לבדה (ד"ב): [ז] לבדור אחריה (כ"ה): [ח] כניזי גר' לישנא, והיא כהיא חלתה ע"כ: [ט] כגמ' שס [ד] מיימי רק סוף' דקדק בוד יבדיו לה: [ה] ד"י כלן ספ"ד ומס"ד לשם גבוה: [ו] י"א וברחמי פליגי בגבוה ונמוך או כשרין ולא ע"ה קאמר ובגמזך הוא דפליגי (ג'יגון וע"פ דק"ס): [ז] י"א פ"י אס ו'ן לבדה (ד"ב): [ז] לבדור אחריה (כ"ה): [ח] כניזי גר' לישנא, והיא כהיא חלתה ע"כ: [ט] כגמ' שס [ד] מיימי רק סוף' דקדק בוד יבדיו לה: [ה] ד"י כלן ספ"ד ומס"ד לשם גבוה: [ו] י"א וברחמי פליגי בגבוה ונמוך או כשרין ולא ע"ה קאמר ובגמזך לגמרי: כזור ומעשר בהמה נמוכין משלמים כדאמרין צ"פ כל התדיר [א] הניסל'ס פלפנינו מתוקנת ומנומרת, ועי"ן צ"ק ח"י' ושאר מפרשים, וז"י טקף ולחבי' גמי פריך בפירקין כ"י מנא לן דהא מיימי ברו' היר. והמפרשים נתקששו ג"י: [יג] אונס כספר ע"ק' כמכ שיהא הניסל'ס הניסל'ס ע"כ: [יד] י"ל לשם (באח"ס): [יז] י"ל ארבעה, דהא לשני' בעלים לא מיר' הקטף (ד"ב): [יח] אימוריו (ד"ה): [יט] מיר' משום דרשני' בעלים [כ] לא שייך כ"י, והסבר נתקח (ד"ב) בשם ס"י): [כא] בשעתה בעבודה הראויה לה לאותה מחשבה (ג'יגון שזן בש"ח לקמן ד' ע"ב): [כב] דקספ' בגליון י"א בגמזך (ד"ב) (ד"ה): [כג] וי"ל ללפ"ן א"ן מיר' להגות משמע וכו' כשנתייחס (ד"ס): [כד] י"ל שישמעון (ד"ב): [כה] כד"י בפרק ג' ולי', וי"ל דחולין מקומות כן בתיק התכלה: [כז] כ"ה הני' כמ' מנחות. ולפניו לילא: [כא] י"א כיון דרני' כשלמים (כ"ה): [כב] כש"מ י"ב ובמ"ק ג"ג מאי אלא. ועי' לעיל אוח א':

יירדה אלל אותה לבדו [ה] **אלל כקדושיהויו קיימי ואסור לשנויי כהו.** **מו שינויא אחרניה לעבוד** [ו] **אחת משאר עבודות לכתמילה שלא לשמה מיהו אס עבר ושניה כשר: משום דשני כה.** **חזא זימנא לישני כה כל הני ויזיל נדר**

שאר חמשה [ה] **דברים** י"א **בזביחיה כמו בהקטרה ומיהו** הא לא מצינן למילף מהיקישא דנימא ולא ע"ה לשם חובה ואינה מרלה ככל (מקוס) ה'נך ו' **דברים** דההוא קרא כתיב בהקטרת אימורים ^(א) והוא ענינו שלא הוקטרו אימורים [ה] כשר ולקמן [דף מו.]: דמיימי קרא לשם זבח דהיינו שינוי קודש לא מיימי נמי קרא לשם זבח דהיינו שינוי בעלים ^(ב) לשם זבח דהיינו שינוי בעלים ^(ג) דברים לא שייך לפרש כשעת הקטרה דכשעת הקטרה לא משכחת לשם זבחה דשינוי בעלים לימיה אלל בשוחט ע"מ לזרוק או מקבל ומוליך ע"מ מוליך קרבן ראובן ע"מ לזרוק דמו והס' ואס' כן מהיכא מימי הקטרה לשם זבחה דזההוא קרא לעולה אשה ריח ניחוח לא כתיב ומעבודת דס לא אחי דעבודת דס גופיה לימיה אלל כע"מ לזרוק כדפירשית והשתא זביחה לשם ששה דברים והקטרה לשם חמשה אי נמי הא דקאמר זביחה לשם ששה דברים לא שחיב כשעת שחיטה לשם ו' דברים אלל כלומר הוצח נעשה לשם ו' דברים וכל אחת כשעתה [ה.]: ^(ד) * **זבץ** המפקיד (צ"מ דף מ.ג): **פירשתי** הא דמחשבה פוסלת כקדשים אי צדיבור הוצח נעשה [שלן] לשמה או אפילו כמחשבה ^(ה): **הפסח בזמנו.** אלל שלא בזמנו לא ואפי' שוחטו כשם עולה ואפילו למ"ד ^(ו) צעי עקירה מ"מ הוי שלמים כדדרשינן ואס' מן האלן קרבנו לזבח שלמים כל דשחיט ליה שלמים ליהוי לקמן בפירקין (דף נ.): **ההטאת באה עץ חטא והאשם בא עץ החטא.** איכא חטאת ואשם נמי דלין צלין על חטא כזן כזן חטאת וילדת ואשם מזורע אלל משום דרובא אמו על חטא משוי להו אהדדי: **לשם** גבוה מהן ^(ז) ו' דברים לא שייך לפרש כשעת הקטרה דכשעת הקטרה לא משכחת ופליגי בתרמי או כשריין ואין מצינן ולא פליגי אלל כחדא [משמע דלא מספקא אלל כחדא] כגון כגבוה ^(ח) אלל כגמזך פשיטא ליה דפסולין לגמרי קאמר ותימא מנא ליה דילמא פסול ולא ע"ה קאמר דאשכחן [כצרייתא] כי האי גוונא דמינא לקמן (דף ד.) שלמים ששחטן לשם את קדשי בני ישראל אשר ירימו כמזור [מהס'] אין מתחללין כגמזך מהס' מתחללין וחילול משמע פסול גמור ואע"ג דדרשינן כגמרא (לקמן ג.): **קדשים מחללין קדשים ואין חולין מחללין קדשים** ולא מיפסלו שאר קדשים שלא לשמן מכל מקום שייך כהן חילול משום פסח וחתטא דמיפסלו ועוד יש לדקדק מגופה דמתניתין הכזור והמעשר ששחטן לשם שלמים כשריין משום דהס' לשם גבוה דאי לשם נמוך מיפסלי והיינו לענין פסול גמור דכזור וכמעשר לא שייך לא עלו לבעלים דהס' חובה ^(ט):

ואסור לשנויי. יש מקומות שהתנא [אלין] **חושב לאלשמענין חידוש זה ובפרק י"ח התכלת** (מנחות דף מ.ג): **גבי שאר שלמי מזיר וגבי אשם מזיר ואשם מזורע** דקמתי כשריין ולא ע"ה ולא קמתי אלל: **קרי** י"ה **נדר וקרי** י"ה **נדרבה** [ה]. משמע הכא דכל היכא דכתיב **נדר נדר דוקא נדבה נדבה דוקא** וכן כפרק קמא דר"ה (דף ו.) לענין כל תאחר ואפילו לר"מ כפ"ק דחולין (דף ג.) דדריש טוב אשר לא תדור טוב מזה ומזה שאינו נודר כל עיקר אלמא קרי לנדבה נדר שאני הכא דדריש מדשני קרא כציוצויה א"י כחולין דריש כדיון דחייש קרא לתקלה לא שנה נדר לא שנה נדבה דבתרייהו איכא לתימאש אי נמי משום דנדר נפקא לן מקרא דכי תחדל לגדור ש"מ דטוב אשר לא תדור לנדבה אמא:

כן (מוס' דע"ק): **אמר ר' אליעזר החמאת בא עץ חטא** כו' נלע"ד אפעי"י שלא מצאתי גילוי מפורש, דאפילו ר"א לא קאמר אלא באשם הבא על דמיא וטא דומיא דחטאת, אבל אשם תלוי שאינו בא על דמיא חטא מודה ר"א דכשר אלא שלא ע"ה לבקלי'ם כשאר קרבנות. ומהני כ"י לבאר זה הארזן בהא מילתא דאמר ר"א החטאת בא וכו' והאשם בא וכו' (תפי' דות. קנולו): **ואסור לשנויי כהו.** פירש"י [ברוש מתנות] שינוי אחר כגון אם קצצה שלא לשמה אסור לתת קומץ בכלי שלא לשמה. נראה מתוך לשונו דדוקא בעבודה אחת קאמר דאסור לשנויי בה אבל באותה עבודה שכבר נעשית שלא לשמה לא. דאע"ג דלבקלי'ם הפסלאל דלא עלתה מי"מ שאר כבודות דעבדי כבר לשמה קיימי הלכך אסור לשנויי בהו אבל באותה עבודה שכבר נעשית שלא לשמה לא (ותימנא לכנ"פ' ריש מנחות): **דאמר רבא** עולה ששחטה שלא לשמה **אסור לזרוק דמה** שחטה מי"מ הא קמ"י בהדיא לר' יהודה דקדוש שיתחילו נאמן. ואי פירוש הברייתא שאומר ששחטו שלא לשמה במכתיבין ובקריבן, אחמה האין נאמן, דאמר רבא רפ"ק דזבחים עולה ששחטה שלא לשמה אסור לזרוק דמה שלא לשמה, כמעתה אין יחא נאמן לומר ששחט ששחטו רשע, ומאי שנה פסולין רבעו לרצונו ומאונסים היינו דאין אדם ששים עצמו רשע. דאין נראה כלל לומר כגון שאומר שסבור היה שמותר לשחוט פסח שלא לשמן. אלא נראה כענין דפ"י הברייתא כטובה, באומר כסבור הייתי [שחטא] שלמים ושחטיוו לשם שלמים, אגב דטריד אחילק לו, כהואי דפי' אלל דברים נפסחים, וקסברי הני גנאי דברייתא ח"ק י"י יהודה דעקירה כבעות הוי עקירה ב' (אז וזעו ס' פסחים פ"י רגז וע"ש): **אי בנית אימא קרא ב'.** חומה כיון דאיכא סברא למא לי קרא דכחי פריך בפרק ב' דברכות (דף כב ע"א) גבי הא דאמר רב הונא מנין להפה שאסר הוא הפה שהיהיר למא לי קרא סברא הוא הוא אסרה הוא שרי לה. ויש לחלק דיש דברים שאין הסברא פשוטה כל כך בצרך הפסוק להשיענינו הסברא (מוס' שטות כז ע"ס):

כל הזבחים פרק ראשון זבחים

ב.

א א מיי' פט"ו מהל' פסח"מ הל"א סמנ לאון שלו:
ב מיי' שס והלכה יא ופ"ד מהל' קרבן פסח הלכה א':
ג מיי' הלכות פסח"מ שס הלכה א והלכה ד':
ב ד מיי' שס הלכה ג':

תורה אור השלם

1. מוציא שפתיך תשביר וְשִׁיתָ בְּאֶשֶׁר דָּרָקָה לִידָוָה אֱלֹהֶיךָ נִדְבָה אֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ בְּפִיךָ:
דברים כג, כד

מוסף רש"י

חזין מן הפסח. דמתי' זנח פסח הוא ששחט זביחו' לשם פסח, וכתיב הוא למעוטי נשחט שלא לשמן (פסחים טז.) והחטאת. וטעמא משום דכתיב כשחיטה חטאת היא מיעוטא היא ולא הכשחתה שלא לשמה (טז ט.) רבי אליעזר אומר אף האשם. כל דנדי' של ר"א היה טובה אשם חטאת לכל דבר שנאמר חטאת חלשם, וכן גבי שלא לשמן וכן גבי הכשחתה שחטא דמה לפנים מחטאת זבחים (טז ט.) למה לי למיחגי זבחים (שם טז.) כירש מנחות פירש"י דלמקמי אלל משמע דכל דניה כמנהא כשרה אלל ו' בלנד הוא נדרבה. כממיה וסא נדר הוא דמתי' כלשר נדרת (מנחות ז.):

שיטה מקובצת

(כתב ד')

הדרוש'ם וישות'ם הראשונים שקבען רבתי ורב כבצלא' אשכנוי ו"ל וכתבן על גליון הש"ס שזו דפוס ויינציאנר רפ"ב [ובתוספתא מרובה מכתביו ד' אחרים מבתי מדרשו של הרב"א ו"ל]

אלא שלא ע"ה ו'ן וצריך להביא אחר לחובתו או לגדור דס"י כקונטרס. ודוקא נדר שחט חייב כחתיכות אלל נדבה אס' שחט שלא לשמה אין לך' לביא' אחר דהא אפילו אס' נאכד אינו חייב כחתיכות (ותוס' הרי"ם): **הפסח בזמנו.** פסול שלא לשמן כל זמן שחטוה דסיני' מחלות היום של ערב פסח עד הערב. אלל קודש זמנו ואחר מות ק"ל דהוי אשם דפסח כשאר ימות השנה שלמים הוי וכל דיע כשלמים ואי"כ כי שחטו נמי לשם עולה או לשם קדש אחר כשר הוא ודעי' א' כשלמים כדק"ל'ל כל הניסוחים שנזכרו שלא לשמן כשרים. ומ"מ קודש זמנו ולאחר זמנו אינם שוים, דלמר זמנו לא צעי עקירה ואפילו שחטו חטאת כשר, ואפילו שחטו לשם פסח כפירות כשר ושלמים לשם פסח קשיתי כדלמדינן מחמת חולין כפרק השוחט דף ק. ח. אלל קודש זמנו אשם שחטו סתם פסול כיון דסתמא לשם פסח קאי, לכן צעי עקירה שיעקרטי כפירות משם פסח כחא. ואי"כ אי"כ תמאי אריא' שחט מומט דפסול שלא לשמן, אפילו קודש זמנו נמי דהא אס' חטות קודש זמנו לשם פסח או ואלל שחטו אע"ג דדתי לזית בשלמים, וי"ל דהסם לאו משום דלא לשמו הוא דמיפסל אלל משום דקודש זמנו שס פסח ע"יו לגמרי כיון דלפסח קאי וכו' שחטי ליה לשם פסח או סתמא וי"ל פסח ששחטו קודש חלות דמיפסל משום דצין הערכים אחר רחמנא ושנה המזבח לעבד דיו כפרתם יהודים הוי לשם (ס' מות י' וחד כפרתם ויעשו בני ישראל את הפסח כמעודו [ומכרי' ט. ו.] ואע"ג דאיכא קריא' בגמרא נמי דקודש זמנו אי ששלמים, היינו דוקא ע"י עקירה כדריש ליה כגמרא (לקמן דף ט.) ע"י כלל וטעו' וכלל, ואף למאי דמסקין לזבח ריבוא' הוא מ"מ משמע' לשמו כחו שאפרכ' כגמלא כע"ה. והילכך קודש זמנו לעולם שס פסח ע"יו עד דעקי ליה שס פסח לשם שלמים ולכן מיפסל פסח אס' או סתמא מטעם פסח ששחטו קודש חלות דמתי' רש"י (שס ד"ס כשאר ימות השנה), אלל שחטו לאחר הפסח (לשם פסח) הוי שלמים כיון דנפק ליה משם פסח ואפילו שחטו לשם עולה דשכחה הוי שלא לשמן אפיה כשר

(ד')מתי' דהוי אכזמים דכשרין שלא לשמן. [ו]אלל משכחת שלא לשמן פסול כשחט אלל מומט דוקא. ותעד דפסח ששחט קודש זמנו לשם פסח לאו משום שחי קודש הוא דמיפסל דהא נמי אי שחטו סתמא פסול. וכל אכזמים דפסולין משום שינוי קודש כששחטן לא לשמן אס' שחטן סתמא כשרים כדמכות כגמרא (ותוס' סוף): **למה לי** ליתמיא איא-ל. כלומר משמע שיש צרכות אחר שלא פירש (ותוס' סוף): **אבל** כדקדושיהויו קרימי. פי' כגסם קדושה לאשעה דעניין שס השלשון עליאס ואסור לשנויי כהו כג' סמך' ואילין (ותוס' סוף):

שינוי ששחטה שלא לשמה **אסור לזרוק דמה שלא לשמה.** תניא בתוספתא דפסחים השוחט את הפסח על בני חבורה ואמר שלא לשמו שחטיו, שורת הדין אינו נאמן, ו' יהודה אומר עד שלא יתחילו בו נאמן, ומשיתחיל בו אין נאמן. ואע"ג דלא אתבירי ל' פי' יתחילו ולא יתחילו אם התחלת אכילה או התחלת זריקה, מי"מ הא קמ"י בהדיא לר' יהודה דקדוש שיתחילו נאמן. ואי פירוש הברייתא שאומר ששחטו שלא לשמה במכתיבין ובקריבן, אחמה האין נאמן, דאמר רבא רפ"ק דזבחים עולה ששחטה שלא לשמה אסור לזרוק דמה שלא לשמה, כמעתה אין יחא נאמן לומר ששחט ששחטו רשע, ומאי שנה פסולין רבעו לרצונו ומאונסים היינו דאין אדם ששים עצמו רשע. דאין נראה כלל לומר כגון שאומר שסבור היה שמותר לשחוט פסח שלא לשמן. אלא נראה כענין דפ"י הברייתא כטובה, באומר כסבור הייתי [שחטא] שלמים ושחטיוו לשם שלמים, אגב דטריד אחילק לו, כהואי דפי' אלל דברים נפסחים, וקסברי הני גנאי דברייתא ח"ק י"י יהודה דעקירה כבעות הוי עקירה ב' (אז וזעו ס' פסחים פ"י רגז וע"ש): **אי בנית אימא קרא ב'.** חומה כיון דאיכא סברא למא לי קרא דכחי פריך בפרק ב' דברכות (דף כב ע"א) גבי הא